

Sygn. akt I C 1233/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 marca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Kamiennej Górze I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Zenon Węclawik

Protokolant: Anna Gembalska

po rozpoznaniu w dniu 23 marca 2016 r. w Kamiennej Górze na rozprawie

sprawy z powództwa M. K.

przeciwko Towarzystwu (...) z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej Towarzystwa (...) z siedzibą w W. na rzecz powódki M. K. kwotę 13.563,00 zł (trzydzieści tysięcy pięćset sześćdziesiąt trzy i 00/100 złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11.05.2015 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od strony pozwanej Towarzystwa (...) z siedzibą w W. na rzecz powódki M. K. kwotę 3.896,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2.417,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

III. nakazuje stronie pozwanej Towarzystwu (...) z siedzibą w W. uiszczenie na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze) brakującej zaliczki na biegłego w kwocie 424,69 zł.

sygn. akt I C 1233/15

UZASADNIENIE

Powódka M. K., reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, pozwem z dnia 11.05.2015 r., wniosła o zasądzenie od Towarzystwa (...) w W. kwoty w ostatecznej wysokości 13.563,00 zł z ustawowymi odsetkami od chwili złożenia pozwu oraz wniosła o zwrot kosztów procesu (k. 128 – 129 akt). W uzasadnieniu żądania wywiodła, że w dniu 25.02.2015 r. w B. zdarzył się wypadek drogowy w wyniku którego powstała szkoda w samochodzie powódki marki M. (...), rok prod. 2009, nr rej. (...). Sprawca wypadku B. M. (1), kierujący M., nr rej. (...), cofając uszkodził lewy przód pojazdu powódki. Strona pozwana – uznając w toku postępowania likwidacyjnego roszczenie powódki co do zasady - wypłaciła powódce odszkodowanie w łącznej wysokości 3.720,18 zł i odmówiła wypłaty dalszego odszkodowania.

Towarzystwo (...) w W. w pisemnej odpowiedzi na pozew wniosło o oddalenie powództwa w całości (k. 41 – 45 akt). Podniosło, że wypłacone powódce odszkodowanie odpowiada poniesionej przez nią szkodzie. Uwzględniło – przy zważeniu wieku i stanu pojazdu powódki - konieczny zakres jego naprawy, przywracający samochodowi stan sprzed wypadku.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Bezspornym w sprawie było, że w dniu 25 lutego 2015 roku w B. miała

miejsce kolizja drogowy w następstwie której uszkodzeniu uległ samochód powódki M. K., marki M. (...), nr rej. (...). Sprawca kolizji B. M. (2), kierujący M., nr rej. (...), był ubezpieczony z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadaczy

pojazdów mechanicznych w Towarzystwie (...) w W., który w związku z tym wypłacił poszkodowanej odszkodowanie w łącznej wysokości 3.720,18 zł. Okoliczności powyższe znajdują potwierdzenie w oświadczeniu sprawcy wypadku na k. 6 akt, zgłoszeniu szkody na k. 7-12 akt, kalkulacji naprawy biegłego J. N. z 13.03.2015 r. na k. 14 akt, kalkulacji naprawy J. T. z 2.04.2015 r. na k. 16-21 akt, decyzjach strony pozwanej na k. 13 i 15 akt oraz załączonych aktach szkodowych nr 220/15/33/68.

Szkoda została zgłoszona przez M. K. u strony pozwanej w dniu 27.02.2015 r.

(dowód: zgłoszenie szkody na k. 7-12 akt, załączone akta szkodowe nr 220/15/33/68)

M. K. niezadowolona z wysokości przyznanego odszkodowania, zleciła sporządzenie opinii rzeczoznawcy (...) P. K., który koszty naprawy uszkodzonego pojazdu ustalił na 15.436,51 zł. Za wykonaną usługę ekspert policzył powódce cenę 436,65 zł.

(dowód: kalkulacja naprawy P. K. na k. 22-30 akt i faktura za kalkulację naprawy na k. 31 akt)

Koszt naprawy samochodu marki M. (...), nr rej. (...) w związku z przedmiotową szkodą, według aktualnych cen, wynosi 16.845,55 zł brutto, t.j. z podatkiem VAT stanowiącym 3.149,98 zł. Koszt ten uwzględnia naprawę pojazdu częściami oryginalnymi O i uśrednione stawki roboczogodzin. Pojazd powódki nie miał zamontowanych części nieoryginalnych i po takiej naprawie jego wartość nie wzrośnie.

(dowód: pisemna opinia biegłego sądowego Z. U. na k. 84-114 akt)

Powódka M. K. nie prowadzi żadnej działalności gospodarczej. Jest księgową i od wielu lat jest zatrudniona na pełny etat na podstawie umowy o pracę. Uszkodzony samochód używała do dojazdów do pracy i dla celów prywatnych.

(dowód: zeznania powódki M. K. z dnia 23.03.2016 r. na k. 143 – 143v. akt)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo należało uznać za uzasadnione.

Sama zasada odpowiedzialności Towarzystwa (...) w W. za szkodę, do jakiej doszło na skutek kolizji w dniu 25.02.2015 roku w samochodzie marki M. (...), nr rej. (...), stanowiącym własność powódki M. K. była w sprawie bezsporna. Ubezpieczyciel uznał tę odpowiedzialność i wypłacił poszkodowanej świadczenie z tytułu odpowiedzialności cywilnej za sprawcę wypadku w łącznej wysokości 3.720,18 zł. Poczynione w sprawie ustalenia dają podstawę do oceny, iż jest to świadczenie nie pokrywające w pełni doznanej szkody. Zgodnie z regułą wynikającą z art. 361 § 2 k.c. na gruncie odpowiedzialności odszkodowawczej, obowiązuje zasada pełnego odszkodowania, a zatem odszkodowanie powinno pokryć w pełni doznaną szkodę. Sposób naprawienia szkody, czy to przez przywrócenie do stanu poprzedniego, czy też zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej zależy od wyboru poszkodowanego (art. 363 § 1 k.c.). Przy tym odszkodowanie jest wymagalne niezależnie od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy i czy w ogóle zamierza ją naprawić.

Zgodnie zatem z przytoczonymi regułami świadczenie odszkodowawcze powinno być wypłacone w wysokości odpowiadającej kosztom przywrócenia uszkodzonego samochodu do jego stanu przed wypadkiem.

Za podstawę ustalenia w tym zakresie Sąd wziął pisemną opinię biegłego sądowego Z. U.. Jego opinia jest logiczna, konsekwentna, wyczerpująca i profesjonalna. Wnioski opinii były zrozumiałe i logiczne, a zastosowana metoda szacunku nie budziła żadnych zastrzeżeń. Biegły ustalił koszt naprawy samochodu powódki według aktualnych cen na kwotę 16.845,55 zł brutto (z podatkiem VAT stanowiącym 3.149,98 zł). Koszt ten uwzględnia naprawę pojazdu częściami oryginalnymi O i średnie stawki roboczogodzin.

W toku postępowania nie wykazano, aby przed zdarzeniem w uszkodzonym pojeździe nie były zamontowane oryginalne części (zob. np.: postanowienie SN z dnia 20 czerwca 2012 r., III CZP 85/2011 – OSNC 2013/3/37). Poza tym, na rynku nie występują do takich pojazdów jak samochód powódki części zamienne typu (...). Dlatego też dla

ustalenia szkody w pełnej wysokości uwzględniono wartości oryginalnych części. Brak podstaw do przyjęcia, aby cena tych części miała być obniżona z uwagi na wiek pojazdu i stopień ich zużycia (zob. G. Bieniek:” Odpowiedzialność cywilna za wypadki drogowe”, Wydawnictwo Prawnicze Lexis Nexis, Warszawa 2006r. s 151). Wartość pojazdu powódki, po naprawie wskazanej przez biegłego sądowego, nie wzrosła (zob. np.: uchwała SN z dnia 12 kwietnia 2012 r., III CZP 80/11 – OSNC 2012/10/112).

W świetle okoliczności sprawy i ugruntowanego orzecznictwa Sądu Najwyższego koszty prywatnej opinii poszkodowanej były uzasadnione i należało je zaliczyć do należnego M. K. odszkodowania (zob. np.: uchwała 7 sędziów SN z dnia 17 listopada 2011 r., III CZP 5/11 – Legalis nr 381501, wyrok SN z dnia 8 września 2004 r., IV CK 672/03 - Lex nr 146324 i wyrok SO w Gdańsku z dnia 7 października 2011 r., III Ca 611/11 - Lex nr 1714055).

Zważywszy, że pozwany ubezpieczyciel wypłacił poszkodowanej świadczenie w kwocie 3.720,18 zł, wysokość odszkodowania należnego jeszcze pozwanej mieści się w sumie 13.125,37 zł (16.845,55 zł - 3.720,18 zł). Do tej kwoty należało jednak dodać jeszcze koszt opinii rzeczoznawcy (...) P. K. wynoszący 436,65 zł. Daje to ostatecznie łączną kwotę 13.563,00 zł.

Strona pozwana nie zgłosiła żadnych zastrzeżeń do opinii biegłego sądowego, powódka zaś w pełni ją akceptowała.

Mając powyższe ustalenia i rozważania na uwadze, na mocy artykułów 34 ust 1 i art. 36 ust. 1 ustawy z 22.05.2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych (Dz.U. nr 1214, poz. 1152 ze zm.) w związku z art. 436 k.c. i art. 805 § 1 k.c. orzeczono, jak w punkcie I wyroku.

Odsetki podlegały zasądzeniu – zgodnie z żądaniem pozwu - od chwili złożenia pozwu, to jest od dnia 11.05.2015r., na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. w związku z art. 363 § 2 k.c. (zob. np.: wyrok SN z 10 lutego 2000 r., II CKN 725/98, OSNC 2000, nr 9, poz. 158 i wyrok SN z dnia 16 stycznia 2002 r., IV CKN 635/2000 – Lex nr 78370).

O kosztach procesu postanowiono na podstawie art. 98§1 k.p.c. (punkt II wyroku). Sąd zasądził na rzecz powódki wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika w wysokości minimalnej, to jest 2.400,00 zł, według stawki przewidzianej par. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (DzU nr 163, poz. 1348 ze zm.). Poza wskazanym wynagrodzeniem zasądzeniu podlegała poniesiona przez powódkę opłata sądowa (679,00 zł) i wydatki na biegłego w kwocie 800,00 zł.

Orzeczenie w punkcie III wyroku o obowiązku strony pozwanej uiszczenia brakującej zaliczki na biegłego w kwocie 424,69 zł znajduje uzasadnienie w treści art. 113 ust. 1 u.k.s.c. w związku z art. 98 k.p.c.